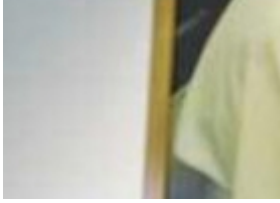


## Vian: “Si algun dia es fes una edició catalana de L’Osservatore estaria molt content”

Dm, 4/10/2011 per Catalunya Religió



(Marta Nin/ Roma-CR) Giovanni Maria Vian, historiador del Cristianisme i periodista, és des del 2007 director del diari oficial de la Santa Seu, *L’Osservatore Romano*, que Pau VI va definir com a diari “no difícil, sinó difícilíssim”. Sota les ales de Vian, el diari vaticà ha deixat de ser un seguit de discursos per incorporar articles d’opinió i de debat en diferents àmbits, no sempre recollint consens en àmbit catòlic per l’excessiva pluralitat.

Però [L’Osservatore roman el diari del papa](#), en aquest cas de Benet XVI, el qual ha expressat en diferents ocasions el seu suport a aquesta nova etapa del seu diari que enguany compleix 150 anys. Vian parla per CatalunyaReligió.cat d’aquest diari i també li preguntem sobre la seva especial relació amb Catalunya.

### **-Des de la seva perspectiva d’historiador del cristianisme i de director d’aquest diari, què representen els 150 anys de *L’Osservatore Romano*?**

Per a un diari 150 anys és una fita important, i més en aquest cas perquè es tracte d’un diari únic ja que el seu editor és únic al món, per tant es tracta d’un esdeveniment que també és únic.

### **-Quin tipus d’editor és Benet XVI? Vostè ha rebut o rep comentaris de part del papa sobre el diari?**

No de manera regular, però el papa m’ha expressat varies vegades la seva satisfacció pel diari. Especialment el passat dia [5 de juliol](#) quan va venir a la redacció en una visita gens protocolària. Va voler saludar un per un cada col·laborador. Va estar mitja hora dret, una persona com ell, de 84 anys! Tenia a punt un discurs oficial però després de les [meves paraules](#) el va deixar de banda i ens va [parlar espontàniament](#). Va al·ludir a *L’Osservatore* com a un diari que “mira lluny”. També va voler veure com fem el diari, és un home curiós precisament perquè és un intel·lectual agut i vol entendre.

### **-Hi ha qui critica el to excessivament plural de *L’Osservatore* des que vostè el dirigeix, com si hagués deixat de ser “la veu del papa”**

Les crítiques són molt més útils que les lloances i solen ser més sinceres, però no sempre són desinteressades ni liniars. És ridícul pensar que *L’Osservatore* no és el diari oficial de la Santa Seu, ho és i ho serà. No hi ha cap altre mitjà al Vaticà amb les seves característiques: publicar immediatament i de manera integral els textos papals i les informacions sobre la Santa Seu, que d’altra banda tenen caràcter oficial pel fet d’estar recollides en el nostre diari. El que passa és que és un diari internacional, que es llegeix en àmbits diplomàtics i, de vegades, amb una atenció excessiva.

L'última crítica que hem rebut és perquè havíem parlat dels bons resultats en futbol de l'equip de Veneçuela i havíem notat com a la Copa Amèrica havia arribat més enllà de les seves possibilitats. De seguida algú ha dit que havíem ofès Veneçuela i la seva selecció...

*L'Osservatore* és un diari plural. Actualment hi escriuen més dones que en el passat, i també no catòlics. D'altra banda quan vaig arribar aquí el papa em va demanar tres coses: un ampli respir internacional, més atenció vers l'Orient, més espai a les dones.

**-Des de fa alguns mesos heu renovat la web. Quin és el balanç que en feu?**

El balanç és molt positiu. Des del 19 d'abril s'ha actualitzat la web i per aquests 150 anys el papa regala als lectors la possibilitat d'un abonament electrònic. També hi ha les versions de les edicions espanyola i anglesa.

**-Vostè segueix el papa en tots els seus viatges. Quin ha estat el moment més destacat del viatge a Alemanya segons la seva opinió?**

És difícil de dir perquè es tracta d'un viatge molt important. Inicialment el programa havia de ser més lleuger per l'edat del papa, però ell mateix va voler omplir l'agenda. Crec que la visita al parlament és memorable, hi va fer un dels discursos més grans del pontificat. També el diàleg directe amb els evangèlics demanant-los un testimoniatge comú i recordant, com Joan XXIII, que són més les coses que ens uneixen que no pas les que ens separen. Però també la resta de trobades, amb els musulmans, els jueus, els catòlics...

**-D'aquí a un mes i mig s'inaugurarà una [exposició sobre Gaudí al Vaticà](#) i vostè participarà en els actes paral·lels en un debat a l'Ambaixada d'Espanya. Com va néixer la seva relació amb Catalunya?**

Es tracta d'una relació que no és només institucional, sinó també personal i es remunta al meu pare, que era amic del cardenal Albareda. Tinc molts records i molts bons amics a Catalunya. El meu enllaç matrimonial, especialment amb Montserrat, va ser beneït per l'Abat Cassià Maria Just. Aprecio molt Catalunya i crec que Barcelona és una de les ciutats més maques d'Europa i del món. Estaria molt content si algun dia es fes una edició catalana de *L'Osservatore*!